

Me kärsimme meidän synteimme tähden, se on tosi. Ja vaikka elävä Jumala hetken aikaa meidän päallemme vihainen on, ja meitä rankaisee ja kurittaa, niin kuitenkin hän palvelioillensa armollinen on. Mutta sinä jumalaton, kirottu ihminen! älä vallastas paljon ylpeile, ja älä luota turhan toivon päälle, ettäs Jumalan lapsia vainoot. Sillä et sinä ole vielä kaikkivaltiaan Jumalan tuomioita, joka kaikki näkee, välttänyt. 2. Makkabealaisten kirja 7: 32-35.

Näin kristitty puhuu, kun maailma vainooa häntä hänen uskonsa tähden. Hän tunnustaa omantunnon mukaan, että hän kärsii syntiensä tähden. Hän tunnustaa, että hän ei ole ansainnut mitään parempaa, vaikka hänen omatuntonsa todistaa hänestä, ettei hä ole ansainnut sellaista kohtelua maailmalta. Mutta hänen omaan rikollisuuteensa nähden Jumalan edessä hän tunnustaa, että hän on hyvin ansainnut sellaisen rangaistuksen syntiensä tähden. Kuitenkin hän tuntee sydämessään, että Jumalan armo antaa hänelle voimaa kärsimään vainoa. Mutta sokeaa maailmaa kristityn pitää nuhdella vielä viimeisellä hetkellään siitä syystä, että hän tällä nuhtelemisella vapauttaa oman omantuntonsa epäuskoisten syytöksiltä toisessa maailmassa.

Epäuskoisten joukko tahtoo täällä maailmassa saada omantunnonrauhan. Mutta toisessa maailmassa, kun jumalattomankin silmät aukenevat näkemään oman tuomionsa, hän varmasti syyttää kristityitä, jos he ovat täällä armonajassa olleet mykkiä koiria, eivätkä ole varoittaneet eksyviä veljiään. Silloin jumalaton tulee soimaamaan häntä sanoen: Sinä tiesit hyvin, että minä olin pahalla tiellä, mutta sinussa ei ollut sen vertaa hyvyyttä, että sinä olisit varoittanut minua. Nyt minun pitää olla ikuisissa piinassa sinun laiskuutesi ja laiminlyöntiesi vuoksi. Sellaisia nuhteita kristityn pitää odottaa kohtaavansa iankaikkisuudessa, ja sen tähden hänen pitää ajoissa vapauttaa omatuntonsa ja kumota sellaiset nuhteet julistamalla uskottomille totuus niin kauan kuin hän on vielä hengissä, vaikka kristityn varoitukset eivät vaikuta muuta kuin vihaa ja katkeruutta epäuskoisissa.

Toisessa Makkabealaisten kirjassa 7: 39 on kirjoitettu, että jumalaton ja ylpeä kuningas tuli hulluksi ja kiukkuun, kun hän kuuli nämä sanat kristityn miehen suusta: "Sinä jumalaton, kirottu ihminen! älä vallastas paljon ylpeile, ja älä luota turhan toivon päälle, ettäs Jumalan lapsia vainoot." Kun jumalaton kuningas kuuli sellaiset sanat, tuli hän hulluksi ja kiukkuun. Sellainen perkeleenkin luonto on vielä tänäkin päivänä. Kun kristitty varoittaa häntä Jumalan tuomiosta, silloin hän syttyy vihaan ja sanoo niin kuin se jumalaton mies sanoi Moosekselle: "Kuka sinun on asettanut meidän päämieheksemme ja tuomariksemme?" Tai niin kuin juutalaiset sanoivat Vapahtajalle: "Millä voimalla sinä näitä teet? Eli niin kuin tämän ajan epäuskoiset sanovat: "Kuka sinulle on antanut luvan tuomita kunniallisia ihmisiä?" "Etkös tiedä, että minulla on valta sinua ristiinnaulita?" Juutalaisilla oli se käsitys Vapahtajasta, että hän oli pöyhkeä ja hengellisesti ylpeä, kun hän tuomitsi heidät ja nimitti heitä kyykäärmeitten sikiöiksi. Juutalaisten mielestä hän oli pöyhkeä ja hengellisesti ylpeä, ja he kysyivät häneltä: "Miksi sinä itses teet? Oletkos sinä suurempi kuin meidän isämme Abraham?"

Sillä tavoin paholainen kuvaa kristillisyyden vaikutukset sokealle kansalle, niin kuin ne olisivat perkeleen tekoa. Jumalattomasta kuningas Antiokuksesta on kirjoitettu, että Jumalan viha vaati häntä vainoamaan kristityitä (2. Makkab. 9: 4). Tästä epäuskoinen joukko ajattelee näin: Jos Jumalan viha vaati häntä, niin hänen oli välttämättömästi vainottava kristityitä. Mutta Jumalan viha jumalattomissa tekee heidät täysin paatuneiksi, niin etteivät he kärsi kuulla totuutta. Kuningas Antiokus syttyi vihaan, kun rohkea mies julisti hänelle Jumalan tuomion. Ja vielä tänäkin päivänä epäuskoinen joukko vihastuu kuultuaan totuuden, kun joku rohkea kristitty julistaa heille Jumalan tuomion. Perkele sokaisee heidän silmänsä, niin että heidän pitää uskoman valhe. Umpisokea järki ei voi nähdä kristillisyyden valossa. Jos joku tulee kristillisyyden valon kanssa pimeyden lapsia valaisemaan, niin he tulevat umpisokeiksi. He vihaavat valoa ja rakastavat pimeyttä, koska heidän työnsä ovat pahat.

Jumalaton kuningas kimpaantui kristityn miehen sanoista, koska tämä ei lainkaan pelännyt kuninkaanvihaa, vaan sanoi suoraan: "Sinä jumalatoim, kirottu ihminen! älä vallastas paljon ylpeile, ja älä luota turhan toivon päälle, ettäs Jumalan lapsia vainoot. Sillä et sinä ole vielä kaikkivaltiaan Jumalan tuomioita, joka kaikki näkee, välttänyt. Ja minä tahdon ruumiini ja henkeni minun isäini lain tähden antaa niinkuin veljenikin, ja Jumalan tykö huutaa, että hän pian kansallensa armollinen olisi; mutta sinun täytyy vielä tunnustaa suuren piinan ja vaivan kautta, että hän ainoasti oikia Jumala on."

Sellaisten totuuden sanojen täytyi suututtaa ylpeää kuningasta, joka vaati nöyryyttä palvelijoiltaan. Mutta niin sen täytyy olla, kun lohikäärme ja hänen enkelinsä sotivat Mikaelia vastaan. Silloin pitää tulla ja tulikiveä sataman taivaasta. Jumalattonta kuningasta ei auta tutkainta vastaan potkiminen. Sillä jumalattoman kuninkaan, jonka jumalan viha pakotti vainoamaan kristityitä heidän uskonsa tähden, piti ensin ruumiin puolesta tuntea Jumalan vihaa ylpeitten uhkaustensa vuoksi, että hän oli aikonut tehdä kristittyjen kaupungin kuolleitten haudaksi. Siksi Kaikkivaltias Herra, Israelin Jumala, rankaisi häntä salaiselle vaivalla, mitä ei kukaan voinut sietää; sillä niin pian kuin hän oli puhunut, hän sai sellaiset vatsanpurut ja sellaisen säryn suoliinsa, ettei häntä voitu auttaa. Kuitenkaan hän ei luopunut ylpeydestään, vaan suuttui entistä enemmän ja antautui pahuuden valtaan. Ja kasvoivat myös madot siitä jumalattomasta ruumiista, ja hänen lihansa mätäni suurella kivulla, että koko kappaleet hänen ruumiistansa putosivat, ja haisi niin pahoin, ettei kenkään sitä kärsiä voinut. Silloin täytyi hänen ylpeydestänsä lakata ja tuta, että häneen Jumala niin ruvennut oli, j akipu aina eneni. Ja kuin hän itse viimeiseltä sitä hajua ei enää kärsiä voinut, niin hän sanoi: se on oikein, että ihminen Jumalan edessä nöyryyttää itsensä, ja ettei kuolevainen ihminen niin röyhkeä olisi, että hän itsensä luulis Jumalan kaltaiseksi. [2. Makk. 9: 9-12]

Mutta nyt perkeleen liittolaiset sanovat: Me emme vihaa ketään hänen uskonsa vuoksi. Me annamme kaikille ihmisille omantunnonrauhan; mutta se

joka on hengellisesti pöyhkeä ja ylpeä, hän pitää itseään Jumalana ja sentähden hän tuomitsee muita. Niin jumalaton kuningas Antiokus teki. Hän tahtoi itse olla Jumala ja siksi hän tuomitsi muita. Tämän huomautuksen perkeleen liittolaiset aikoja sitten tehnteet kristityitä vastaan, että he ovat pöyhkeitä ja hengellisesti ylpeitä, ja siksi he polkevat muita ihmisiä jalkojensa alle. Perkele on soaissut muutamat niin, että he pitävät kristityitä pahimpina sielunvihollisinaan. Niin jumalaton kuningas Aahab sanoi profeetta Elialle: Oletko sinä löytänyt minut sinun vihamieheksesi?¹ 1. Kun. 21: 20. Kyllä, niin minä olen sinut löytänyt, vastasi Elias. Tässä perkele oli nyt soaissut jumalattoman kuninkaan mielen, niin että hän piti profeettaa, sielunsa vihollisena. Oikeaa sielunvihollista hän ei tuntenut, mutta perkele maalasi jumalattoman kuninkaan silmiin vihollisen kuvan profeetta Eliaasta, joka aina vainosi häntä nuhteilla ja uhkauksilla, eikä antanut hänelle yhtään rauhaa. Juuri sillä tavoin perkele maalaa liittolaisilleen sellaisen kuvan, että kristityt ovat heidän sielunvihollisiaan, ja saatanan roskajoukko, jotka eivät anna lähimmäiselleen mitään omantunnonrauhaa.

Mutta kuulkaamme lopuksi, miten Antiokukselle kävi, joka antoi paistaa kristityitä. Toisessa Makkabealaisten kirjassa 9: 13 on kirjoitettu, että se pahanilkinen rupesi rukoilemaan Herraa, joka ei silleen tahtonut armahtaa hänen päällensä. Tässä kristillisyyden vastustajat ja viholliset kuulevat nyt, että jumalaton kuningas rupesi rukoilemaan Herraa, mutta Herra ei enää tahtonut armahtaa häntä. Ja miksi Herra ei tahtonut armahtaa häntä? Epäilemättä siksi, että se pahanilkinen ihminen oli paatunut. Hän oli kauan ollut vihoissaan kristityille, niin ettei hänen sydämensä voinut särkyä.

Kyllä totuuden vastustajat sanovat, että armon ovi on auki kaikille. Mutta useat asianhaarat näyttävät, että armon ovi on suljettu kaikille katumattomille ja paatuneille syntisille, jotka kaiken aikaa vihaavat totuutta. Perkele saa lopulta sellaisen vallan heidän ylitseen, että heidän itää kuolla epätoivossa. Kun kuolema näyttää mustia hampaitaan ja pusertaa heidän sydäntään jäisillä rautakynsillään, silloin jumalattoman ylpeys vähän alenee. Silloin jumalaton turvautuu rukouskirjaan. Mutta apua hänelle nyt on hänen pakon sanelemasta nöyryydestään, kun hänen sydämensä ei hetkessä tule nöyräksi ja särjetyksi? Kyllä he voimansa päivinä sanovat: Me emme tahdo tätä hallitsijaksi. Mutta kun kuolema tulee, silloin he sanovat: Herra auta meitä!

Nyt on sota Mikaelin ja lohikäärmeen välillä kaikkialla Raamatussa kuvattu. Se on niin selvästi kuvattu että kaikkien kristillisyyden vastustajien pitäisi tunnistaa itsensä. Mutta totuuden vihollisten laita on niin kuin kissojen ja koirien. Kun ne näkevät oman kuvansa peilissä niin ne alkavat murista. Ne eivät usko sen olevan heidän oma kuvansa, vaan he he kuvittelevat, että se on jonkun toisen kissan kuva. Ja siitä syystä ne murisevat ja näyttävät

¹ Suom. Bibliassa: 1. Kun. 21: 20. Ja Ahab sanoi Elialle: löysitkös nyt minun, sinä minun vihamieheni? Hän sanoi: löysin, että olet sinus myynyt pahaa tekemään Herran silmäin edessä.

hampaitaan omalle kuvalleen. Täällä on nyt useita koiria ja kissoja, jotka murisevat omalle kuvalleen. Täällä on yksi ja toinen hengellinen marakatti, joka matkii kristillisyyttä. Sellaisia kutsutaan tavallisesti apinoiksi, koska he matkivat kristillisyyttä ja kristittyjen tapoja. Mutta se ei auta heitä yhtään, sillä hengellinen viha kuitenkin on heidän sydämissään ja se itää siellä.

Mitä totiseen kristillisyyteen tulee, niin meillä on nähtävänä tämä rohkea mies (2. Makkab. 7: 32-35), joka ei pelännyt kuolemaa eikä iankaikkisuutta. Hän ei vapissut häntä odottavia tuskia. Hän ei välittänyt maailman uhkauksista eikä vihasta. Hän ei kumartanut polviaan Perkeleen liittolaisten edessä. Hän ei myöskään alkanut rukoilla perkeleeltä apua, vaan hän tunnusti totuuden yhtä urhoollisesti kuolemassa kuin eläessäänkin. Eikä hän rakastanut henkeään kuolemassakaan. Juuri sellaisen kristityn tuleekin olla. Ja niin kaikki oikeat kristityt ovat käyttäytyneet maailmaa vastaan. Ylpeinä perkelettä ja maailmaa vastaan he ovat taivuttaneet kaulansa Vapahtajan ikeen alle.

Mutta juuri tämä ylpeys, tämä uppiniskaisuus perkeleen liittolaisia vastaan on tehnyt heidät maailman silmissä ärsyttäviksi. Sillä kun kristitty voi sanoa vainoojilleen kuolinhetkellä: sinä jumalaton, kirottu ihminen! älä vallastas paljon ylpeile, ja älä luota turhan toivon päälle, että Jumalan lapsia vainoot. Sillä et sinä ole vielä kaikkivaltiaan Jumalan tuomioita, silloin perkeleen liittolaiset sanovat: Hän on röyhkeä, pöyhkeä, ylpeä, hävytön. Mutta tämä juuri on luontokappaleen siveys, että kristityn pitää olla röyhkeä ja jääräpäinen maailmaa vastaan. Hänen pitää halveksia maailmaa, sillä muutoin hän voi helposti tulla vietellyksi maailmanrakkauteen. Ja mitä se auttaa ihmistä, jos hän voittaa koko maailman, mutta saa sielulleen vahingon?

Nyt pitää niiden harvojen sielujen, jotka rakastavat totuutta, rukoilla sitä ylpeää ja nöyrää, joka on nöyrä sydäimestä, kun hän sanoi sokealle maailmanjoukalle: Te olette siitä isästä perkeleestä. Kuitenkin Hän kantoi ristiänsä kärsivällisyydellä ja meni rohkeasti kuolemaan. Siihen suureen Ristinkantajaan pitää kaikkien kristittyjen kääntää toivonsa ja uskalluksensa, kun perkele tahtoo hyökätä heidän kimpuunsa kiusauksilla ja ahdistuksilla. Ulkoa käsin uhkauksilla ja vihalla, sisältä käsin kiusauksilla ja ahdistuksilla, sillä perkele ei anna heille lainkaan rauhaa. Kuitenkin heidän täytyy rohkeasti tunnustaa totuus maailmalle, ja jos niin kävisi, että se suuri Ristinkantaja antaa heidän kantaa ristiä ja antaa heille marttyyrikruunun, Ah! seuratkaa silloin, te murheelliset sielut, Vapahtajan verisiä jalanjälkiä, omantunnonvaivasta Getsemanessa veriselle teloituspaikalle Golgatalla. Mutta älkää olko uneliaita, kun teidän tulee valvoa ja rukoilla Yrttitarhassa: Siellä te saatte lukea verihien pisarat, siellä te saatte oppia nöyryyttä, siellä te saatte oikean voiman seurata Vapahtajan verisiä askeleita pääkallonpaikalle.

Juudas, se pettäjä, ei koskaan tule kuulemaan Jeesuksen hyvästijättösaarna, koskaan hän ei ole nähnyt verihikeä. Koskaan hän ei ole katsonut Vapahtajan veristä kuvaa ristillä. Koskaan hän ei ole kuullut hätähuutoja Vapahtajan suusta. Vain maria, vain Pietari ja Johannes ovat katselleet murheellisella ja

särjetyllä sydämellä orjantappuroilla kruunattua Kuningasta. Vain ne yksitoista ovat katsoneet verihikeä. Vain näillä on rohkeutta seurata Hänen verisiä jalanjälkiään, ja vain näillä on rohkeutta kärsiä pilkkaa Kristuksen tähden. Se on ollut totisen kristillisyyden oikea tuntomerkki, että niitten harvojen sielujen, jotka seuraavat Vapahtajaa Getsemaneen, pitää myös seurata Hänen verisiä askeleitaan teloituspaikalle. Maailman pitää vihaaman heitä, sillä perkele ei voi kärsiä sitä, että totinen kristillisuus saa olla olemassa maailmassa. Ja koska maailma on aina vihannut totisia kristityitä, niin heidän pitää erota maailmasta ja paeta orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan, sen suuren Ristinkantajan turviin. Sydämensä huokauksilla pitää heidän huutaman Häntä avukseen, siihen asti että apu tulee ylhäältä. De saavat viimein Karitsan veressä puhtaaksipestyillä vaatteilla veisata Mooseksen ja Karitsan virsiä toisella puolen punaista merta. Amen!

—
Alkuperäinen, ruotsinkielinen / Pekka Raittilan arkisto / Oulun maakunta-arkisto /